

Ispovest majke koja je izgubila ćerku: Lara je uvek sa mnom

Blic žena, Katarina Sretenović | Foto: Vladislav Mitić

Pred vama je priča o Ljilji i Lari. Ljilja je Larina mama, Lara neobična devojčica, a njihov odnos vanvremenski.

Lara je živela samo šest godina. U petoj je obolela od karcinoma desnog bubrega. U početku je tumor bio veličine manje jabuke, ali brzo je porastao i dostigao težinu od dva kilograma. Lara je bila vesela i izuzetno spretna, brza, jaka. Jednog dana zboleo ju je stomak. Odveli smo je kod lekara. Hirurg je bio siguran i bez ultrazvuka da je u pitanju slepo crevo. Odmah su je operisali. Međutim, rutinski zahvat od 20 minuta pretvorio se u dugu, ozbiljnu operaciju.

Ajmo na sladoled

Ljilja i Lara ostale su u bolnici. Ležale su dva meseca. Operisana je drugi put. Tumor je već bio metastazirao na limfne čvorove. Bio je januar, a u aprilu je imala i metastaze na plućima – priča Ljilja. Tako se promenio naš život. A do tada nisam ni znala da deca mogu da imaju rak.

Slučajno ih je Larina bolest zadesila u Srbiji. Ljilja, Lara, sin Danilo i tata Slobodan živeli su u Italiji. Imali su svoj stan, zdravstveno osiguranje, posao... Zato su posle prvih meseci bolesti lečenje nastavili u Padovi. Lara je od početka znala sve. Da boluje od teške bolesti, da će oporavak trajati dugo... Bila je izuzetno hrabra. Sve vreme se smejala – priča Ljilja i seća se jedne scene u Italiji. – Njihove medicinske sestre nisu toliko vešte u vađenju krvi. Dugo nisu mogli da joj pronađu venu. Boli su je najmanje petnaest puta na već izbodene ruke. Nisam mogla da gledam. Ali Lara, ništa. Bila je jaka. Čim smo izašli iz bolnice, rekla je: „Mama, ajmo na sladoled.“ Tako su svi oko nje morali da budu hrabri. Stalno je pričala viceve, pravila razne gegove, bila je čuvena i po zeki Pufni. Umela je da ga hipnotiše. Dobila ga je za rođendan i od tada se nisu odvajali. Uvek je bio uz nju, sedeo je na njenom ramenu ili ju je čekao na travi dok se ona ljuljala. Mazi ga po glavi, pa ga okrene naopako i zeka ne mrdne dok mu ne kaže. Tako smo ga prenosili preko granice – smeje se Ljilja.

Nagrada je što sam hrabra

Lara je oduvek bila neobično dete. Nikada nije tražila klasične igračke, obožavala je šišarke, kamenje... Jednom me je pozvala: „Mama, dođi da vidiš kako sam napravila umetničko delo“ –

priča. Izašla sam u baštu. Iz kasice je izvadila dinarčiće, pa je svaki uvlačila u po jednu ružu. Sunce se divno prelimalo na tim malim metalnim površinama. Imala je dara i za crtanje. U bolnici su stalno slušale muziku. Divno je i plesala. Posle treće operacije uklonili su joj dve trećine desnog plućnog krila. Prošlo je tek pet dana, Lara je čula neku pesmu na radiju, rekla mi je: „Mama, ajde da plešemo.“ Igrale su u sobi. Cevčice, infuzija, ništa im nije smetalo.... Lekari su joj posle te operacije prepisali zračenje koje se na italijanskom kaže „radioterapija“. Kad je lekar ušao u sobu, bio je zbunjen našim nastupom, a nas dve smo mu uglas rekle: „Pa ovo je radioterapija.“ Obožavala je svoj žuti bicikl. Nije silazila s njega ni onda kad je bila najbolesnija. S njim je odlazila na previjanje. Jednom sam joj rekla: „Sine, tebe će Bog da nagradi za svu ovu muku kroz koju prolaziš?“ Meni je Bog već dao – odgovorila je. Šta ti je, sine, dao – pitala sam. Stvorio me je hrabru – rekla je. Imala je lepu, dugu plavu kosu i bila je jako ženstvena. Prava devojčica. Mislila sam da će joj teže pasti gubitak kose. Kad je krenula kosa da opada, uzela sam makaze: „Ajde da se igramo, dođi da te ošišam.“ Prišla je, uzela makaze i napravila sebi frizuru. Sve vreme dok je primala terapije bolest je napredovala. Lekari su se čudili kako tumor raste i pored zračenja. Jedan doktor nam je rekao: „Trideset godina zračim decu, ali ovo nikada nisam video – priča Ljilja. – Ali, uprkos tome, verovala sam do poslednjeg dana da će se Lara izvući.

Mama, nema sunca

Malo dečje telo postajalo je sve slabije. Italijanski lekari su u jednom trenutku procenili da je Lari ostalo sedam dana života. Tada su se porodično vratili u Srbiju. Dva-tri dana pred smrt kupili smo joj bojice. Prvi put je nacrtala reku i pet crvenih cvetova, drvo, a uglu sunce. A onda ga je ofarbala. Rekla je: „Mama, nema sunca. Noć je“ – priča Ljilja. Broj pet je u stvari bio Larin simbol za njenu porodicu – brat Danilo, mama Ljilja, tata Slobodan i tetka Brankica koja je uvek bila uz nju. Ponosna sam na Laru. Pokazala nam je šta je životna energija, naučila nas da se radujemo malim stvarima... Nemam utisak da nje nema. Takav odnos između majke i ćerke nijedna smrt ne može da razdvoji.